

Shpërblimi i shumëfishtë është bujaria e Zotit, e ndëshkimi sipas veprës është drejtësia e Tij.

Kush nuk i përmbahet fesë islame, ai është edhe jashtë fesë së Ibrahimit.

Muhammedi a.s. është i pari që në mënyrën më të përsosur e praktikoi fenë islame. Në fenë islame nuk guxon të ketë formalitet, çdo lloj vepre duhet kryer për hirë të Zotit.

Asnjë person nuk përgjigjet për veprën e tjetrit, e as nuk e bartë mëkatin e tjetrit. Ky është parim i përgjithshëm islam edhe pse mund të ketë thjeshtësime (**tahsisë**).

Shpeshherë në Kur'an Zoti xh.sh. i bashkon cilësitë e veta mëshiruese dhe ndëshkuese, ashtu që ndonjëherë i thërret robtë e vet në shpresë e xhennet, e ndonjëherë tjetër në frikë, kërcënim e zjarr, kuptohet për të mjekuar secilin sipas sëmundjes.

Me ndihmën e Zotit përfundoi përkthimi i kaptinës En'amë. Falenderim i qoftë Atij

SURETU EL A'RAFË

KAPTINA 7

E zbritur në Mekë pas sures Sad, ajete: 206

Kjo kaptinë është më e gjata prej kaptinave që zbritën në Meke. Është e para që parashtron në mënyrë mjaft të gjerë tregime për pejgamberët.

Kaptinat që zbritën në Meke, në mesin e të cilave është edhe kjo, si tematikë kryesore kishin çështjen e vërtetimit të bazave të besimit të drejtë, të besimit islam, siç janë: besimi në një Zot, ringjallja, përgjegjësia për vepra, shpallja prej Zotit dhe pejgamberët.

Në fillim të kësaj kaptine flitet për vlerën e lartë të Kur'anit, që është një mrekulli për të gjithë njerëzit që jetojnë dhe do të jetojnë në këtë tokë përdërisa të vazhdojë jeta. Kur'ani, dhuratë prej Zotit, është udhërfyes i jetës së lumtur në të dy botët, andaj, njerëzit porositen t'u përmbahen udhëzimeve të tij.

Përmendet nderimi dhe lartësimi, që Zoti u bëri njerëzve, kur i obligoi engjëjt t'i përuken në shenjë respekti babait të tyre Ademit. Tërheq vërejtjen edhe për rrezikun që u kanoset prej shejtanit, i cili është përbetuar se do të përpiqet me të gjitha fuqitë t'i shmangë njerëzit prej rrugës së drejtë, të përcaktuar prej Allahut.

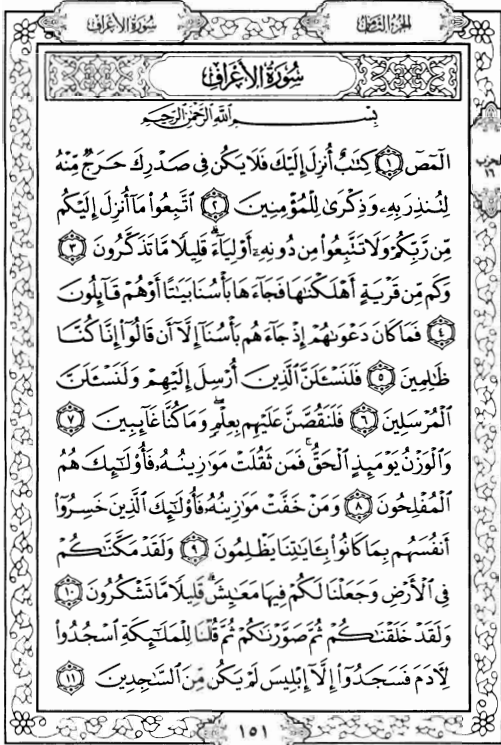
Përsërkruhet intriga e shejtanit kundër Ademit, dëbimi i tij prej xhennetit në tokë si vazhdim i kacafytjes së hajrit me sherrin, të drejtës me të shtrembërën etj. Në katër ajete, gati të njëpasnjëshme të kësaj kaptine, Zoti i thërret njerëzit: O bijtë e Ademit, duke u përkujtuar rastin e dredhisë së Iblisit që i bëri babait të tyre dhe armiqtësisë që ushqen kundër pasardhësve të tij.

Kjo kaptinë përshkruan edhe një prani nga ato të ditës së kijametit. I përshkruan tri grupe dhe dialogun mes tyre; grupin e besimtarëve në xhennet, grupin jobesimtar në xhehenem dhe një grup tjetër, për të cilin bën fjalë vetëm kjo kaptinë në tërë Kur'anin, pra grupin "A'rafë" - as-habi A'raf, sipas së cilit edhe kaptina e merr emrin: "Suretul A'rafë". A'raf do të thotë diç lart pyrg, siç është bedeni i kalasë prej nga mund të shihet larg. Dialogu mes atyre grupeve, tash për tash, duket fantazi, e në ditën e kijametit do ta shohim realitet.

*Sjell tregime bukur të gjera për pejgamberët: Nuhun, Hudin, Salihun, Lutin, Shuajbin e Musain. Fillon me tregimin e babait të dytë të njerëzimit dhe kryeplakun (**kryeparin**) e pejgamberëve, të Nuhut, ngase ishte pejgamberi i parë që pati nevojë t'i thërras njerëzit në besim të një Zoti, pse pak para tij u lajmëruan adhurime ndaj statujave. Më detalisht përshkruhet ngjarja mes Musait, beni israilve, faraonit dhe koptëve. Përmenden edhe dënimet më të shëmtuara që përjetuan beni israilët për shkak të kokëfortësisë së tyre.*

Përfshin edhe një shembull të shëmtuar të dijetarëve, të cilët e keqpërdorin atë nimet të Zotit dhe duke lakmuar në përjetimet e përkohshme të kësaj bote, shtrembërojnë të vërtetën. Të tillët i shembllen me një figurë të shëmtuar që nuk mund të merret me mend, i trajton si qenin që ulërin.

Përfundon me vërtetimin për Zotin një dhe me qortimin e atyre që adhurojnë sende që nuk mund t'u sjellin as dëm as dobi.

SURETU EL A'RAFË

*Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!*

1. Elif, Lam, Mim, Sadë.

* Kur'ani iu shpall Muhammedit, për t'ju kumtuar njerëzve edhe kërcënimet për ndëshkime e edhe për t'i këshilluar për punë sa më të mira. Sigurisht Pejgamberi ishte i preokupuar me atë se do të pranoni thirrjen e tij, ose do të refuzonin. Për këtë arsye Zoti i thotë që të mos ndiej vështirësi për të, pse Ai është ndihmës i tij.

Kundërshtarëve dënimi u ka ardhur zakonisht në befasi për të qenë edhe më i rëndë, pra u vinte natën ose ditën kur ishin duke pushuar e fjetur. Kur u vinte dënimi, ata pranoni gabimin, por ishte vonë dhe nuk u vlente asgjë.

Përveç dënimit më dnyja, ata dhe të gjithë njerëzit e tjerë do të merren në përgjegjësi për qëndrimin që patën ndaj pejgamberëve dhe udhëzimeve të Zotit, e do të merren në përgjegjësi edhe pejgamberët se si pranohej ose nuk pranohej thirrja e tyre te njerëzit. E derisa nga droja heshtin që të gjithë, Zoti parashton gjendjen, pse Ai e di më së miri.

Veprat e njerëzve do të peshohen në ditën e gjykimit. Për formën e peshojës nuk kemi ndonjë dokument të sigurt. Veprat janë sende abstrakte, por Zoti i gjithëfuqishëm ka mundësi t'i konkretizojë ato. Tash edhe njerëzit kanë arritur t'i masin sendet abstrakte, f. v., nxehtësinë, të ftohtit, shtypjen e ajrit etj. Prandaj nuk ka dyshim për peshojën.

2. (Ky është) Libri, që të është zbritur ty, që me të t'u tërheqësh vërejtnen dhe t'i këshillosh besimtarët, pra të mos ketë shtrengim në gjoksin tënd (për kumtimin e tij).

3. Përvetësoni atë që ju është zbritur nga Zoti juaj, e mos zini miq (përkrahës) pos Tij. Pak është ajo që po merrni përvojë.

4. Sa fshatra (banorë) kemi shkatërruar (me fajin e tyre) e dënimi Jonë u erdhi atyre natën, a (ditën) kur ishin duke pushuar (duke fjetur)

5. Kur u erdhi atyre dënimi Jonë, s'kishin ç'të kërkoni tjetër, vetëm të thonë: "Vërtet, ne ishim zullumqarë" (të pranojnë gabimin)

6. Ne patjetër do të marrim në përgjegjësi ata, të cilëve u është dërguar (pejgamber), e do t'i marrim në pyetje edhe të dërguarit.

7. Dhe duke e ditur mirë Ne do t'u rrëfejme atyre (për atë që punuan), se Ne nuk ishim që mungonim (ishim të pranishëm).

8. Atë ditë peshimi (masa) është i drejtë. Atij që i rëndohen peshojat, ata janë të shpëtuar.

9. Kujt i vijnë lehtë peshojat, ata e humben vetveten, ngase i refuzuan argumentet Tona me të padrejtë.

10. Ne ju vendosëm në tokë dhe ju mundësua jetesën (mjettet për të jetuar), e pak prej jush po falënderoni.*

11. Ne ju krijuam pastaj ju dhamë formën, e mandej engjëjve u thamë: "Bëni sexhde për Ademin". Ata i bënë sexhde pos Iblisit. Ai nuk që prej atyre që bënë sexhde.

12. (Allahu) Tha: “Çka të pengoi ty të bësh sexhde, kur Unë të urdhërova?”

Ai (Iblisi) tha: “Unë jam më i vlefshëm se ai, më krijove mua nga zjarri, e atë e krijove nga balta!”

13. (Allahu) Tha: “Zbrit nga ai (xhenneti), nuk të takon të bësh kryelartësi në të, dil jashtë, s'ka dyshim ti je i poshtëruar.”

14. (Iblisi) Tha: “Më afatizo gjer ditën kur ringjallen (njerëzit)!”

15. (Allahu) Tha: “Ti je i afatizuar!”

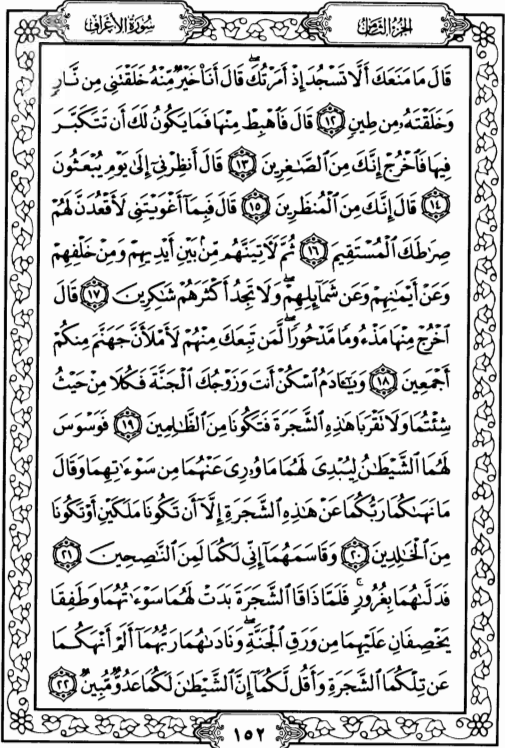
16. (Iblisi) Tha “Për shkak se më humbe mua, unë do t'u ulem atyre (do t'u zë pusi) në rrugën Tëndë të drejtë,

17. Mandej, do t'ju sillem atyre para, prapa, nga e djathta dhe nga e majta e tyre, e shumicën e tyre nuk do ta gjejsh që të falënderohen (të besojnë)!”

18. (Allahu) Tha: “Dil nga ai (xhenneti), i urretjur, i dëbuar. Kush prej tyre vjen pas teje, Unë kam për ta mbushur xhehenemin me të gjithë ju.*

19. (Ne i thamë) O Adem, ti dhe bashkëshortja jote zini vend në xhennet, hani nga të doni e mos iu afroni kësaj peme, pse do të bëheni prej zullumqarëve (të vetvetes suaj).

20. Shejtani i nxiti ata të dy (i mashtrroi), që t'ua zbulojë atyre pjesët e turpshme që u ishin të mbuluara dhe tha: “Zoti juaj nuk ua ndaloi ju dyve atë pemë vetëm që të mos bëhi meleqë (engjëj), ose

të mos bëheni prej të përjetshmëve.

21. Dhe ju bëri be atyre (duke u thënë) se: unë jam këshillues për ju.

22. Atëherë me mashtrim i zbriti (në nivel të palakmueshëm). E kur e shijuan pemën u zbulua venturpi i tyre dhe filluan të mbulojnë atë (duke vënë gjetih mbi gjetih) nga gjethet e (pemëve të) xhennetit. Zoti i tyre i thirri (duke u thënë): “A nuk ua ndalova ju dyve atë pemë dhe a nuk ju thashë ju dyve se shejtani është armik i haptë për ju?!”

* Zoti është Ai që e krijoi njeriun, prej dheut Ademin, e prej një pikë uji (menije) pasardhësit e tij, i dha formën më të bukur dhe e nderoi kur i urdhëroi melaiiket t'i bëjnë sexhde. Shejtani që ishte në grupin e melekëve, por nuk ishte melek, nuk e respektoi urdhërin e Zotit nga mendjemadhësia, pra bëri analogji (kijas) të gabuar. I bëri tri gabime: kundërshtoi urdhërin e Zotit, u nda nga bashkësia dhe bëri kryelartësi. Pasi që përzihet prej xhennetit si i mallkuar, kërkon prej Zotit t'i japë afat të jetojë deri kur të ringjallen njerëzit. Zoti i dha afat, por jo deri në ringjallje, pse atëherë do të shpëtonte pa e kapur vdekja. Në kapitlinë “Ej Hixhru” është i theksuar afati i tij.

23. Ata të dy thanë: “Zoti ynë, ne i bëmë padrejtë (i dëmtuam) vetvetes sonë, e në qoftë se nuk na mbulon (mëkatin) dhe nuk na mëshiron, ne me siguri jemi prej të shkatërruarve!”

24. (Allahu) Tha: “Zbritni, jeni armik i njeri-tjetrit. Në tokë ju e keni vendqëndrimin (vendbanimin) dhe përjetim deri në një kohë.

25. Tha: “Në të (në tokë) do të jetoni (do të gjallëroni), në të do të vdesni (do

të varroseni) dhe prej saj do të nxirreni (do të ringjallen).

26. O bijtë e Ademit, Ne krijuam për ju petk që ju mbulon vendturpësinë dhe petk zbukurues. Po petku i devotshmërisë, ai është më i miri. Këto janë nga argumentet e Allahut, ashtu që ata të përkujtojnë.

27. O bijtë e Ademit, të mos ju mashtrorë kursesi shejtani sikurse i nxori prindërit tuaj nga xhenneti, zhveshi prej tyre petkun e tyre që t’ju dalë në shesh lakuriqësia e tyre. Vërtet ai dhe shoqëria e tij ju sheh, ndërsa ju nuk e shihni. Ne i kemi bërë shejtanët miq të atyre që nuk besojnë.

28. Kur punojnë ata (idhujtarët) diçka të shëmtuar, thonë: “Ne i gjetëm që kështu prindërit tanë, edhe Allahu na urdhëroi këtë (vizitën rreth Qabes lakuriq). Thuaju: “Allahu nuk urdhëron të shëmtuarën, a thoni për Allahun çka nuk dini?”

29. Thuaj: Allahu më urdhëroi mua drejtësinë dhe në tërësi kthejuni Atij në çdo namaz (lutje) dhe adhuroni Atë duke qenë të sinqertë në lutje vetëm për Të. Ashtu sikur që ju filloi (krijoi) së pari do të ktheheni te Ai.

30. Një grup (nga ju) Ai e vuri në rrugë të drejtë, e një grup meritoi të jetë i humbur, pse ata (të humburit) shejtanët i morën për miq, e megjithatë mendonin se ishin në rrugë të drejtë.*

Shejtani thotë se do t’u zë pusi për t’i larguar nga rruga e drejtë nga të gjitha anët, do t’i mashtrorë me dynja e do t’i largojë nga ahireti, nga punët e mira në të këqija, nga sevabet në gjynahe etj.

Zoti i tha se njerëzit do të kuptojnë se ti je i mallkuar, i dëbuar prej mëshirës Sime, i poshtëruar dhe i nënçmuar, e kush vjen pas mësimave tua pasi që ta ketë kuptuar sherrin tënd, ata bashkë me ty do t’i fusë në xhehenem.

* Pasi që Zoti e dëboi shejtanin prej xhennetit, Ademit i tha të hajë nga cili lloj ushqimi të

31. O bijtë e Ademit, vishuni bukur për çdo namaz (*lutje*), hani dhe pini e mos teproni, pse Ai (Allahu) nuk i do ata që e teprojnë (*shkapërderdhin*).

32. Thuaj: “Kush i ndaloi bukuritë dhe ushqimet e mira që Allahu i krijoi për robtë e vet?” Thuaj: “Ata janë në këtë botë për ata që besuan, e në ditën e kijametit janë të posaçme për ta. Kështu i sqarojmë argumentet një populli që kupton.

33. Thuaj: “Zoti im i ndaloi vetëm të këqijat e turpshme, le të jenë të hapta ose të fshehta, ndaloi mëkatin, ndaloi shtypjen e tjetrit pa të drejtë, ndaloi t'i mvishni Allahut shok pa patur për të kurrfarë argumenti, dhe ndaloi të thoni për Allahun atë që nuk e dini se është e vërtetë.

34. Çdo popull (që përgënjeshtroi pejgamberët) ka afatin e vet, e kur t'u vijë afati i tyre, ai nuk mund të shtyhet për asnjë moment, e as të përngutet më parë.

35. O bijtë e Ademit, juve ju vijnë të dërguar nga mesi juaj, ju përkujtojnë faktet e Mia (*shkoni pas tyre*). E kush ruhet dhe përmirësohet, për ta s'ka as frikë as s'kanë përse të pikëllohen.

36. E ata që i konsideruan të rreme faktet tona dhe me kryelartësi u larguan prej tyre, ata janë banues të zjarrit dhe në të janë përjetë.

37. Kush është më mizor se ai që trillon shpifje ndaj Allahut, apo i përgënjeshtroon argumentet e Tij? Ata e arrijnë pjesën e tyre që u është caktuar (në shënime) deri kur t'u vijnë atyre të dërguarit Tanë (*melaiket*) t'ju

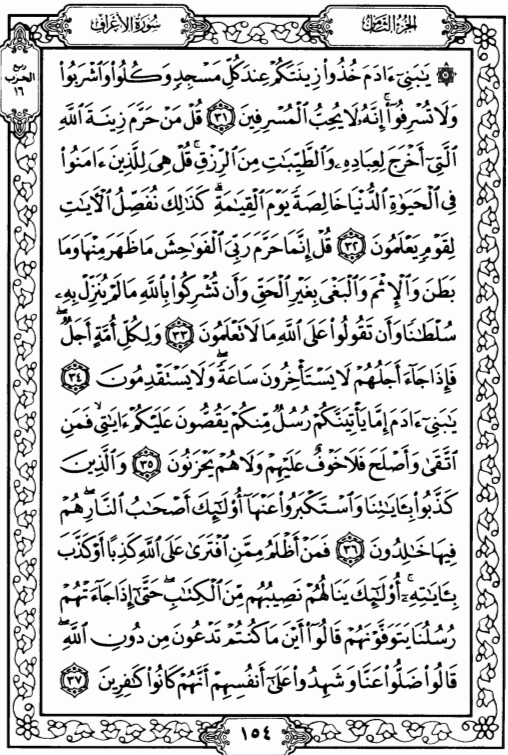
dëshirojë me përjashtim të njerit të caktuar. Shejtani u betua në Allahun se është këshillues për të mirën e tyre, por Ademi nuk dinte se mund të bëhet betimi rrejtshëm, andaj u mashtrua dhe hëngri atë pemë, të cilën e kishte të ndaluar.

“Avret!” mund të ketë kuptimin, turpësi, organi gjenital, pjesë e trupit që duhet mbuluar etj. Pasi që Ademi dhe Hava e hëngren pemën e ndaluar, ata zbulohen - u duket avreti, andaj fillojnë të mbledhin gjethë e të mbulojnë. Zoti e di, por si duket avreti i tyre nuk shihej më parë ngase e mbulonte një dritë e fortë e padepërtueshme prej syrit.

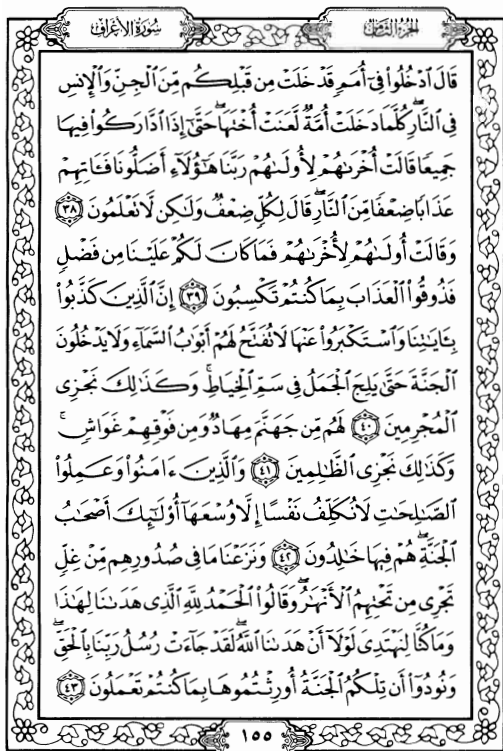
Pas gabimit u penduan dhe kërkuan prej Zotit falje. Allahu i zbriti për të jetuar në tokë dhe u regjoi se shejtani është armik i tyre dhe i pasardhësve të tyre, andaj në disa ajete thirren: O bijtë e Ademit të mos ju mashtroni shejtani dhe përkujtonie atë që u ndodhi Ademit dhe Havës.

Petku i përmendur mund të ketë për qëllim: begatinë e Zotit me të cilën i furnizoi njerëzit me veshmbathje, me ushqim të llojllojshëm e me të mira të tjera. E mund të ketë për qëllim edhe zhveshjen e njeriut prej virtyeve të larta dhe atëherë të turpërohet para Zotit dhe para njerëzve, andaj edhe thuhet se devotshmëria, maturia, ruajtja e njeriut prej punëve të liga, është petku më i mirë.

Çdo lutje dhe çdo vepër e mirë duhet bërë për hirë të Allahut, sepse sikundër që kemi ardhur në këtë jetë pa asgjë, ashtu do të ringjallehim pa asgjë tjetër, pos veprave të mira. Lakuriqësi është vepër e shejtanit, andaj atë nuk duhet menduar civilizim, qytetërim, por mashtrim me prejardhje prej shejtanit.

marrin shpirtin e u thonë: “Ku janë ata që pos Zotit i lutshit?” Ata thonë: “Kanë humbur prej nesh” dhe ashtu dëshmojnë për vete se ishin mohues (*kafira*).

38. (Allahu) Ju thotë: “Hyni në xhehenem me atë popull që ishte para jush nga xhinët dhe njerëzit (e që ishin si ju). Sa herë që një grup hyn në të, e mallkon atë të mëparshmin derisa kur të arrijnë

në të të gjithë, grupi i fundit i tyre thotë për grupin e parë: “Zoti ynë, këta (paria) na kanë humbur neve (nga rruga e drejtë), pra shtoju dënimin me zjarr atyre!” (Allahu) Thotë: “Për secilin (grup) është (dënimi) i shtuar, por ju nuk po e dini.

39. Të parët e tyre (paria) të mbramëve të tyre ju thotë: “Ju nuk keni përparësi ndaj nesh (pse vetë keni bërë kufur), shijone pra dënimin për atë që e fituat!”.

40. Nuk ka dyshim se ata që përgëneshtruan argumentet Tona dhe nga mendjemadhësia u larguan prej tyre, atyre nuk u hapen dyert e qiellit dhe nuk do të hyjnë në xhennet deri të përbirojnë devja nëpër vrimën e gjilpërës. Ja, kështu i shpërblejmë kriminelët.

41. Për ata është përgatitur shtrat nga zjarri dhe mbulojë (nga zjarri). E kështu pra i shpërblejmë zullumçarët.*

42. Ata që besuan dhe bënë vepra të mira, e Ne as që obligojmë ndoken çka nuk ka mundësi (të veprorë), të tillët janë banues të xhennetit dhe në të janë përgjithmonë.

43. Nga zemrat e tyre kemi hequr (kemi zhdukur) çdo gjë që ishte krijuar nga zilia (nga urrejtja), janë në xhennet, ku rrjedhin lumenj, e ata thonë: falënderojmë Allahun që na udhëzoi për këtë (për iman, për punë të mira, na hoq zilinë, na futi në xhennet), pse sikur të mos na drejtonte Allahu, ne nuk do të dinim të udhëzohemi. Vërtet, të dërguarit e Zotit na e thanë të vërtetën dhe ne i besuam!” E atyre u drejtohet thirrje: “Ky është xhenneti, iu dha juve për atë që vepruat.

* Njerëzit përveç faktit se janë të lejuar, janë edhe të porositur t’i përjetojnë begatitë e kësaj bote, qofshin në veshmbathje, qofshin në ushqime të mira, posaçërisht në vendtubime publike, kur është fjala për petka. Por nuk duhet tepruar, e veçanërisht në ushqim.

Të mirat e kësaj bote, në themel, janë krijuar për njerëzit që zbatojnë udhëzimet e Zotit, mirëpo në këtë botë në shfrytëzimin e tyre marrin pjesë edhe ata që kundërshtojnë, por në botën tjetër të mirat kanë për t’i përjetuar vetëm besimtarët.

Zoti i ka ndaluar vetëm sendet dhe punët e këqia e të shëmtuara; për to na mësojnë pejgamberët, andaj duhet ndjekur mësimet e tyre, pse kush nuk dëgjon, e mban veten lartë, atë e kap zjarri i xhehenemit.

I Plotfuqishmi nuk ngutet, i lejon t’i shfrytëzojnë të mirat e kësaj bote edhe ata që kundërshtojnë, por në çastin e vdekjes do ta kuptojnë të zezën e vet, pse ata zota që i besonin, nuk u vijnë në ndihmë, ata as që ekzistuan. Kur do të futen në xhehenem, përpinen t’ia hedhin fajin njëri-tjetrit, duke thënë që këta na mashtruan e nuk ditëm, të tjerët ju thonë se vetë keni faj, pse vinit pas nesh, por të gjitha ato arsyetime janë të kota, të gjithë kanë për t’u grumbulluar në zjarr që i përfshin nga të gjitha anët.

44. Ata të xhennetit i thërrasin (i pyesin) banuesit e zjarrit e u thonë: “Ne e gjetëm të vërtetë atë që na e pat premtuar Zoti ynë, e ju (banues të zjarrit) a e gjetët të vërtetën atë që u pat premtuar Zoti juaj?” Ata (banuesit e zjarrit) thonë: “Po”. Atëherë në mes tyre (mes dy grupeve) thërret një zë: “Mallkimi i Allahut qoftë mbi zullumqarët!”

45. Ata që penguan nga rruga (imani) e Allahut dhe që kërkuan shtrembërimin e saj dhe ata që ishin mohues të botës tjetër.

46. E mes atyre dyve (dy grupeve) është një perde (mur), e mbi A'raf (lart mbi mur) janë burra që i njohin secilin (të xhennetit dhe të xhehenemit) me shenjat e tyre. Ata i thërrasin banuesit e xhennetit: “Paqja (shpëtimi) qoftë mbi ju!” Ata (të A'rafit) nuk kanë hyrë në të, po shpresojnë.

47. E kur u shkon shikimi i tyre nga ata të xhehenemit, Thonë: “Zoti ynë mos na bë neve me mizorët!”

48. Ata të A'rafit i thërrasin do burra që i njohin me shenjat e tyre dhe u thonë: “Çka ju vlejti ai grumbullimi juaj (në pasuri e numër) dhe ajo që bënit kryelartësi?” (e tash jeni në xhehenem).

49. A këta janë ata (besimtarët), për të cilët betoheshi se nuk ka për t'i përfshirë mëshira e Allahut?” (në mënyrë ironike i përqeshin kufarët, mandej u thonë besimtarëve): “Vazhdoni në xhennet, as nuk ka frikë për ju, as nuk keni për t'u brengosur!”

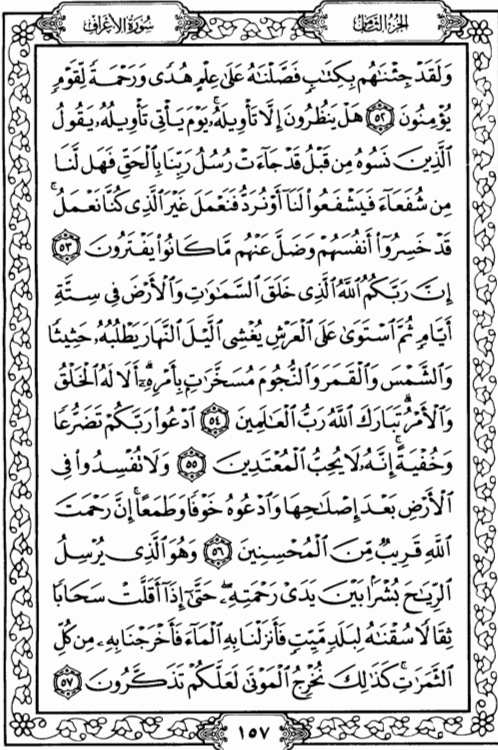
Kur vdes njeriu, shpirti i tij ngrihet lartë, poqese është besimtar, e nëse jo, shpirtit të tij nuk i hapet dera e mëshirës, ndaj, poqese devja mund të kalojë nëpër vrimën e gjilpërës, shpirti i tillë aq mund ta shijojë kënaqësinë e xhennetit.

* Ata që besuan dhe bënë vepra të mira, Zoti i fut në xhennet, më parë i pastron prej veseve, të cilat i praktikonin në dynja si: zilinë, urrejtjen, mëninë etj. Ata falënderojnë Zotin që u mundësoi ta kuptojnë të vërtetën, të shkojnë pas mësimëve të pejgamberëve dhe që me pak punë dhe me punë të lehtë i shpërbleu me xhennet.

50. Banuesit e zjarri i thërrasin (dhe i lusin) ata në xhennet (duke ju thënë): “Na qitni diç nga uji apo nga ajo që u ka furnizuar Allahu (se mbaruam nga etja)!” Ata (në xhennet) Thonë: “Allahu i ka ndaluar që të dyja këto për jobsimtarët!”

51. Ata që fenë e tyre e morën tallje e lojë dhe të cilët i mashtroi jeta e dynjas. Sot, pra, Ne i harrojmë ata sikurse e patën harruar takimin e kësaj dite të tyre dhe, sikurse i refuzonin argumentet Tona!”*

52. Ne u sollëm atyre (*mekasve*) një libër (*Kur'anin*) që ua shkoqitëm në baza të diturisë, e që është udhërrëfyes e mëshirë për ata që besojnë.

53. Ata nuk presin tjetër, por vetëm atë që do t'u vijë. E atë ditë kur t'u vijë (*dënimi i premtuar*) ajo që e pritinin, ata të cilët më parë e kishin harruar thonë: "Vërtet të dërguarit e Zotit tanë erdhën

me fakte të vërteta, a kemi ndonjë ndërmjetësues që të na shpëtojë, ose të kthehemi (*në dynja*) e të veprojmë tjetër nga ajo që vepruam!" Ata shkatërruan vetveten dhe u shkoi huq trillimi që e bënin.

54. Vërtet, Zoti juaj, Allahu është ai që krijoi qiejt e tokën brenda gjashtë ditësh, pastaj qëndroi mbi Arshin, Ai e mbulon ditën me natën, që me të shpejtë e kërkon atë (*mbulimin e dritës së ditës*), edhe dielli, edhe hëna e edhe yjet i janë të nënshtruar sundimit të Tij. Ja, vetëm Atij i takon krijimi dhe sundimi. I madhëruar është Allahu, Zoti i botëve.

55. Lutnie Zotin tuaj të përlulur e në heshtje, pse Ai nuk i do ata që e teprojnë.

56. Mos bëni çrregullime në tokë pas rregullimit të saj (*me të ardhur të pejgamberëve*) dhe lutnie atë duke pasur frikë (*dënimin*) dhe duke shpresuar (*mëshirën*). S'ka dyshim se mëshira e Allahut është pranë atyre të mirëve.

57. Ai është që i lëshon erërat si myzhde pranë mëshirës (*shiut*) së Tij. E kur ato (*erërat*) bartin re të mëdha, Ne i sjellim mbi një tokë të vdekur dhe lëshojmë në të ujin (*shiun*), dhe me të (*me ujin*) nxjerrim të gjithë frutat. Kështu i nxjerrim (*i ngjallim*) të vdekurit, ashtu që të përkujtoni (*fuqinë e Zotit*).

Është karakteristike se në këtë kaptinë përmenden tri grupe: një në xhennet, një në xhehenem dhe një as në xhennet, e as në xhehenem, por në njëfarë vendi të lartë ndërmjet xhennetit e xhehenemit, nga i cili vend i shohin dy palët. Ai vend quhet A'raf.

Si duket ata të A'rafit janë njerëz që kanë baras sa sevabe aq gjynahe, nuk kanë fituar xhennetin, por as edhe xhehenemin. Kur i shikojnë ata në xhennet, i përshëndesin dhe u urojnë, e kur u shikojnë sytë te ata në xhehenem, e lusin Zotin të mos i çojë aty. Ata i njohin banuesit e xhehenemit dhe u thonë: as pasuria, as krenaria juaj në dynja nuk u solli kurrfarë dobie derisa u vendosët në xhehenem. Madje u thonë: qe, ata besimtarë me të cilët u përqeshët e fituan xhennetin. Atyre në xhehenem u del flaka nga etja, kërkojnë prej atyre në xhennet t'u japin pak ujë ose lëngje të tjera, kërkon njeriu prej vëllait e babait, por ato janë haram për mohuesit e fesë - besimit.

58. Me lejen e Allahut toka e mirë mbinë bimët, e ajo që nuk është kualitative, ajo nuk mbinë vetëm (pak) me vështirësi. Kështu Ne i radhisim argumentet Tona për ata që falënderojnë.*

59. Ne e patëm dërguar Nuhun te populli i vet, e ai tha: “O populli im, adhuronie Allahun, nuk keni zot tjetër pos Tij. Unë kam frikë për denimin tuaj në një ditë të madhe!”

60. Paria nga populli i tij tha: “Ne po të shohim (në këtë që na thërret) plotësisht të humbur!”

61. (Nuhu) Tha: “O populli im, unë nuk kam kurrfarë humbje, por unë jam i dërguar prej Zotit të botëve!”

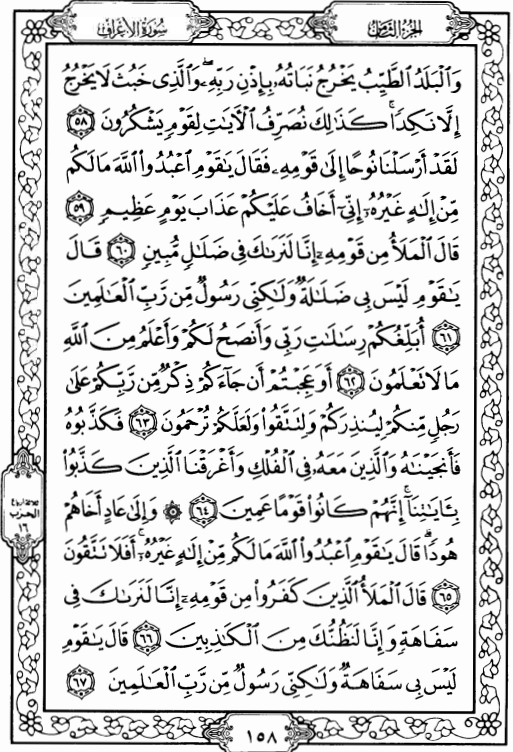
62. “Unë ju kumtoj juve shpalljet e Zotit tim, ju këshilloj dhe unë di nga Zoti im çka ju nuk dini!”

63. “A mos u çuditët që shpallja ju erdhi nga Zoti juaj përmes (gjuhës së) një njeriu nga mesi juaj, për t’ju tërhequr vërejtjen që të ruheni dhe ashtu të shpëtoni!”

64. Po ata e përgënjeshtroan atë (Nuhun), e Ne e shpëtuam atë dhe ata që ishin me të në anije, ndërsa ata që përgënjeshtroan faktet Tona i fundosëm.

* E vërteta mbi thëniet e Kur’anit është e pranishme në dynja për ata që kuptojnë, e këtë të vërtetë do ta kuptojnë edhe ata që e refuzuan në ditën e kijametit, por atëherë është pa dobi.

Çdo send është krijesë e Zotit. Ai krijoi qiej e tokë. Ka mundur t’i krijojë për një moment, por i krijoi në etapa për të na dhënë të kuptojmë se në nguti nuk ka rezultate. Qëndrimin e Zotit mbi Arshin duhet besuar bindshëm e pa kurrfarë komentimi. Sikurse e ngjall tokën e vdekur me anën e shiut, ashtu do t’i ngjallë të vdekurit pas shkatërrimit të përgjithshëm të ekzistencës.

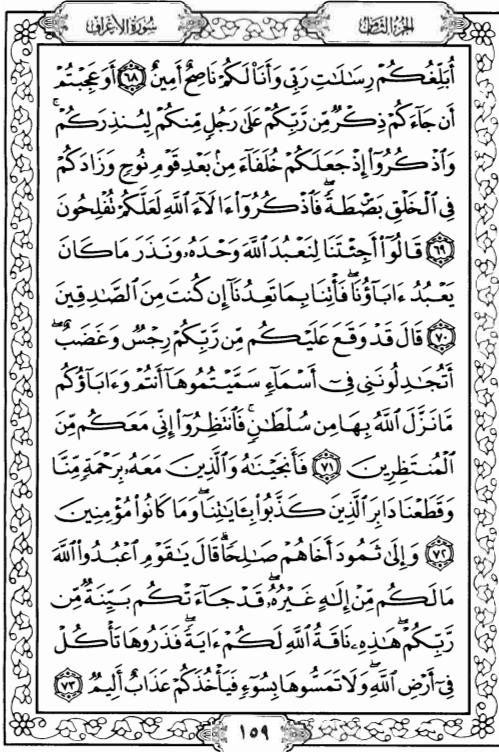

Vërtet, ata ishin popull i verbër.

65. Edhe te (populli) Ad-i (dërguam) vëllain e tyre Hudin, e ai tha: “O populli im, adhuronie (një Zot) Allahun, ju nuk keni zot pos Tij, a nuk po frikësoheni?!”

66. Paria që nuk besoi nga populli i tij tha: “Ne po të shohim mendjelehtë dhe të konsiderojmë vërtet rrenacak!”

67. Tha (Hudi): “O populli im, nuk jam mendjelehtë (nuk kam të metë mendore), por unë jam i dërguar prej Zotit të botëve”.

68. (Jam dërguar) Që t'u komunikoj shpalljet e Zotit tim dhe unë jam këshillues besnik për ju.

69. A mos ju erdhi çudi që ju erdhi shpallja nga Zoti juaj përmes një njeriu nga mesi juaj, e për t'ju tërhequr vërejtjen. Përkujtoni kur Ai ju bëri sundues pas popullit të Nuhut dhe ju shtoi fuqinë fizike. Përkujtoni të mirat e Allahut që të gjeni shpëtim.

70. Ata thanë: “A na erdhe (të na frikësosh) që ta adhurojmë vetëm Allahun e të braktisim atë çka adhuronin prindërit

tanë? Nëse je i vërtetë (çka thua) sillna atë që na premtun (kërcënohesh)”.

71. (Hudi) Tha: “Juve ju gjeti dënimi dhe përbuzja nga Zoti juaj. A më polemizoni mua për emra (të idhujve) që i emëruat ju dhe prindërit tuaj, e që për ta Allahun nuk shpalli kurrfarë argumenti? Pritni pra, (dënimin) edhe unë së bashku me ju jam duke pritur”.

72. Ne me mëshirën Tonë e shpëtuan atë dhe ata që ishin me të, dhe i shkëlëm nga rrënja, ata që përgënjeshtruan argumentet Tona dhe nuk ishin besimtarë*.

73. Edhe te (populli) Themud u dërguam vëllain e tyre, Salihun, e ai u tha: “O populli im, besonie Allahun (një) nuk keni Zot tjetër pos Tij. Qe, ju erdhi argumenti nga Zoti juaj. Ja, kjo devja është mrekulli për ju. Linie këtë të lirë të hajë në tokën e Allahut dhe kurrsesi mos e merrni me të keq, e t'ju kapë dënimi i dhembshëm.

* Nuhu është një ndër pejgamberët e parë pas Idrizit, jetoi më së gjati dhe pati vuajtjet më të mëdha prej krerëve të atij populli, i cili u dënua me vërshimë. Sipas një varianti, në anijen e Nuhut ishin katërdhjetë burra dhe aq gra që shpëtuan e sipas një tjetre, ishin tre djemt e Nuhut dhe gjashtë të tjerë. Hudi ishte shumë më i vonshëm se Nuhu. Edhe këtë, ashtu sikurse edhe Nuhun, e përqeshi aristokracia e popullit, duke i thënë se nuk ishte i zgjuar, apo trillonte gjëra nga vetë mendja e tij. Popullin e Hudit, popullin Ad e shkatërroi stuhia e erës së fortë.

74. Përkujtoni kur Ai ju bëri sundues pas Adit, ju vendosi në tokë e ju në rrafshin e saj ndërtoni pallate, kurse në kodrina ngritni shtëpia, përkujtoni të mirat e Allahut e mos u bëni shkatërrues në tokë.

75. Krerët kryelartë nga populli i tij u thanë atyre që ishin më të dobët e që kishin besuar: “A e dini se me të vërtetë Salihu është i dërguar nga Zoti i tij?” Ata thanë: “Vërtet, ne jemi besimtarë të asaj me çka është dërguar”.

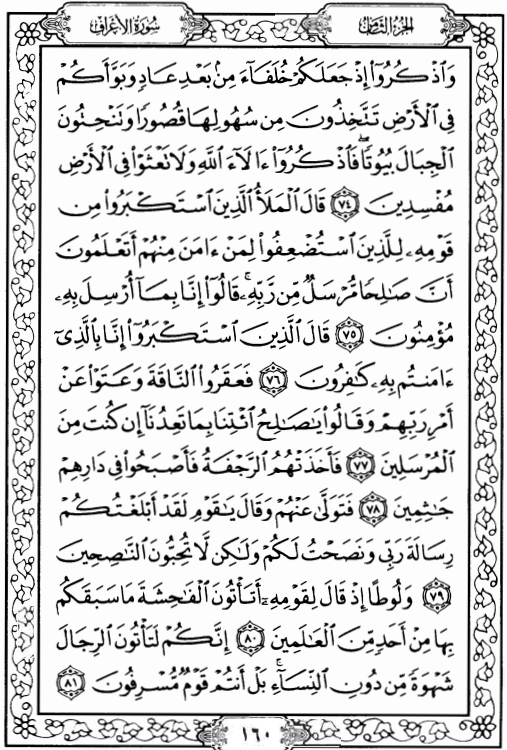
76. Ata kryelartit thanë: “Ne jemi mohues (jobesimtarë) të asaj që ju i besuat”.

77. Ata e therrën deven dhe me kryelartësi shkelën dispozitën e Zotit të tyre dhe thanë: “O Salih, sillna atë me çka na u kërcënove, nëse je prej të dërguarve”.

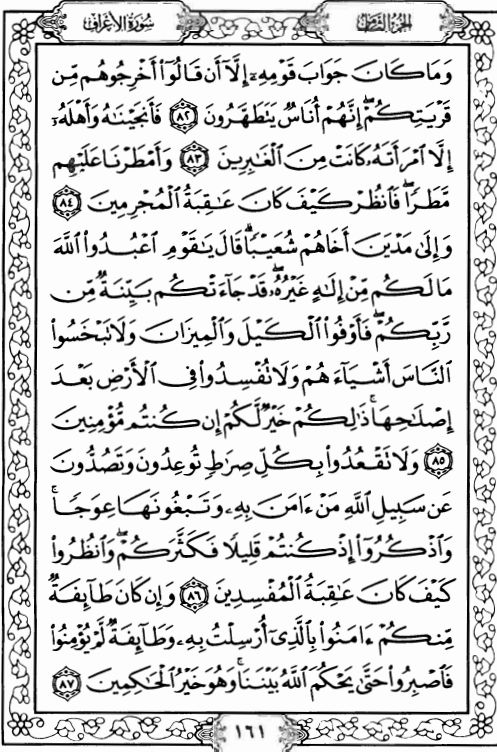
78. Atëherë ata përjetuan tërmetin dhe u gdhinë në shtëpitë e tyre kufoma të ngrira.

79. Ai u zbraps prej tyre e tha: “O populli im, unë ju kominukova dërgesën e Zotit tim, ju këshillova sa munda, por ju nuk i përfillni këshilluesit”.

80. Përkujto kur popillit të vet Luti i tha: “A punoni të shëmtuarën, që asnjë nga popujt e botës nuk e bëri para jush”.

81. Vërtet, ju të shtyrë nga epshet u afroheni burrave duke i lënë gratë. Po ju jeni popull i shfrenuar”.

82. Përgjigjja e popullit të tij nuk ishte tjetër vetëm se të thonë: “Dëboni ata (Lutin me besimtarë) nga vendbanimi juaj,

ata janë njerëz që ruhen shumë (i largohen të shëmtuarës)”.

83. Ne e shpëtuam atë dhe familjen e tij, pos gruas së tij që mbeti aty (ndër të shkatërruarit).

84. Ne lëshuam mbi ata një lloj shiu (me gurë). E shiko se si ishte fundi i kriminelëve!

85. E në Medjen (dërguam) vëllain e tyre Shuajbin. Ai tha: “O populli im, adhuronie Allahun (një), ju nuk keni zot tjetër pos Tij. Juve ju erdhi mrekullia nga Zoti juaj. Zbatoni drejtë matjen dhe peshojën, e mos u bëni padrejtësi njerëzve në sendet e tyre, dhe mos bëni çrregullime në tokë pas përmirësimit të saj. Këto janë më të dobishme për ju, nëse jeni besimtarë.

86. Mos zini pusi në çdo rrugë e të kërcënoheni dhe të pengoni nga rruga e Allahut atë që i ka besuar atij (Shuajbit), e të kërkoni shtrembërimin e asaj (e rrugës). Përkujtoni kur ishit pakicë e Ai ju shumoi juve dhe shikoni se si qe fundi i çrregulluesve.

87. E në qoftë se një grup prej jush është që i besoi asaj me të cilën unë u dërgova, e një grup nuk besoi, duroni deri të gjykojë mes nesh Allahu, e Ai është gjykatësi më i mirë.

88. Paria, që ishte kryelartë nga populli i tij, tha: “O Shuajb, ne do të dëbojmë ty dhe së bashku me ty edhe ata që besuan nga fshati ynë, ose pa tjetër të ktheheni në fenë tonë”. Ai (Shuajbi) tha: “A edhe nëse ne nuk e dëshirojmë atë (kthimin)?”.

89. Ne do të kemi shpifur gënjeshtër ndaj Allahut, nëse kthehemi në fenë tuaj (idhujtare), pasi që Allahu na shpëtoi nga ajo. Nuk është për ne të kthehemi në të vetëm nëse është dëshira e Allahut, e Zotit tonë. Zoti ynë ka përfshirë me diturinë e vet çdo send, ne ju kemi mbështetur Allahut. Zoti ynë, vendos mes nesh dhe mes popullit tonë gjykimin tënd të drejtë, se Ti je më i miri gjykatës.

90. Krerët prej popullit të tij, që nuk besuan, i thanë: (Popullit i thanë) Nëse shkoni (pranoni) pas Shuajbit, (pas fesë së tij) atëherë ju jeni me siguri të dëshpëruar.

91. Ata (popullin e padëgjueshëm) i kapi tërmet i fortë dhe aguan në shtëpitë e tyre kufoma të gjunjëzuara.

92. Ata që përgënjeshtroan Shuajbin, sikur nuk ekzistuan fare aty, ata që konsideruan Shuajbin rrenacak, vërtet ishin të dështuarit.

93. E ai (Shuajbi) u kthye e tha: “O populli im, vërtet unë ju kumtova porosinë e Zotit tim, ju dhashë këshilla, e si të bregosem për një popull që nuk besoi!”*

94. Ne nuk e dërguam asnjë

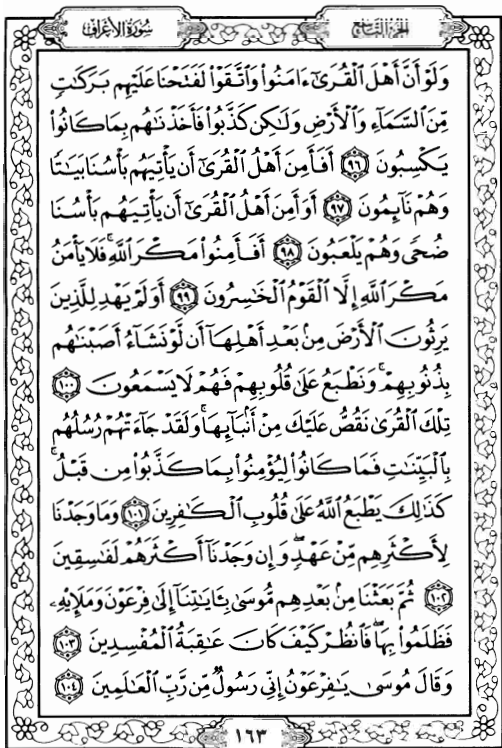
pejgamber në ndonjë vendbanim e që nuk e ndëshkuam atë (popullin) me skamje vështirësi të tjera, në mënyrë që ata të përulën (të binden).

95. Mandej e zëvendësuam të keqen me të mirën derisa u shumuan ato (të mirat) e thanë: “Prindërit tanë i pat goditur skamja e mjerimi” (ky është rregull natyror, po ata nuk falënderuan). Atëherë befasi i dënuam pa e vërejtur ata.

* Edhe Salihu, sikurse edhe pejgamberët para tij, ishte i dërguar ta udhëzojë popullin në besim të drejtë, në besim në një Zot. Mrekullia e Salihut ishte deveja, mirëpo, edhe në popullin e tij pati asi kryelartë, të cilët edhe i refuzuan udhëzimet e pejgamberit e edhe penguan të tjerët, andaj si masë ndëshkuese i kapi një tërmet me një krismë dhe i la të shtanguar.

Popullin e Lutit Zoti e shkatërroi me gurëzim nga qielli që binte si shi. U shkatërrua edhe bashkëshortja e tij, e cila nuk besoi dhe nuk i vlejti asgjë ajo që ishte grua e pejgamberit.

Edhe Shuajbit, sikurse edhe Salihut dhe Lutit, i erdhi keq pse populli i tij nuk pranoi mësimet e Zotit dhe nuk u ndal nga punët e këqija. Megjithatë, ata e kryen detyrën e vet në mënyrë shumë të njerëzishme e edukative.

96. E sikur banorët e këtyre vendbanimeve të kishin besuar dhe të ishin ruajtur, Ne do t'ju hapnim begati nga qielli e toka, por ata përgënjeshtuan, andaj i dënuam me shkatërrim për atë që merituan.

97. A mos u siguruan banorët e fshatrave nga dënimi jonë kur ata ishin fjetur (*natën*)?

98. A mos u siguruan banorët e fshatrave nga dënimi jonë para dite kur ata ishin duke luajtur?

99. A mos u siguruan ata prej ndëshkimit të Allahut? Nuk sigurohet kush prej frikës së ndëshkimit të Allahut pos njerëzve të humbur.

100. A nuk e kanë të qartë ata që trashëguan tokën pas banorëve të saj (*që u shkatërruan*) se, nëse dëshirojmë Ne i godasim (*i dënojmë*) për mëkatet e tyre, ua mbyllim zemrat e tyre, dhe ata nuk dëgjojnë (*këshillat*).

101. Këto janë fshatra për të cilat po të tregojmë disa nga lajmet e tyre. Atyre iu patën ardhur të dërguarit e tyre me argumente (*me mrekulli*), por ata nuk i besuan asaj të cilën më parë e kishin gënjer. Ja, kështu vulos Allahu zemrat e atyre që nuk besojnë.

102. Ne te shumica e tyre nuk gjetëm zbatimin e premtimit, e gjetëm shumicën e tyre jashtë bindjes (*respektit*).

103. Mandej pas tyre e dërguam Musain me mrekulli të argumentuara te faraoni dhe rrethi i tij, e ata i refuzuan edhe ato, e shih se si ishte përfundimi i shkatëruesve?

104. Musai tha: "O faraon, s'ka dyshim, unë jam i dërguar prej Zotit të botëve".

105. Është dinjitet për mua ta them për Allahun vetëm të vërtetën. Unë u kam ardhur me argumente nga Zoti juaj, lejoi pra beni israilët të vijnë me mua!”

106. Ai (*faraoni*) tha: “Nëse ke ardhur me ndonjë argument, dhe nëse je ai që thua, na e trego pra atë argument”.

107. Ai (*Musai*) e hodhi shkopin e vet, kur ja, u shfaq gjarpër i vërtetë.

108. Dhe e nxori dorën e vet, kur qe, për shikuesit dritë e bardhë.

109. Rrethi i parisë nga populli i faraonit tha: “Ky nuk është tjetër pos një magjistar i përsosur”.

110. Ai dëshiron t’ju nxjerrë prej tokës suaj: “E çka më urdhëroni (*propozoni ju*)?”

111. Ata (*krerët*) thanë: “Ndale atë dhe vëllain e tij, e dërgo nëpër qytete tubues (*të magjistarëve*).

112. Të sjellin çdo magjistar të dijshtëm (*të aftë*).

113. Magjistarët erdhën te faraoni, e thanë: “Ne do të kemi shpërblim, në qoftë se dalim fitues!”

114. Ai (*faraoni*) tha: Po, dhe ju do të jeni prej të afërmëve të mi”.

115. Ata (*magjistarët*) thanë: “O Musa, (*zgjidh*) ose do të hedhësh ti ose ne po hedhim?”

116. Ai (*Musai*) tha: “Hidhni ju”! E kur hodhën ata (*shkopinj e litarë*), magjepsën sytë e njerëzve, i frikësuan ata dhe sollën një magji të madhe.

117. E Ne e frymëzuam Musain (*duke*

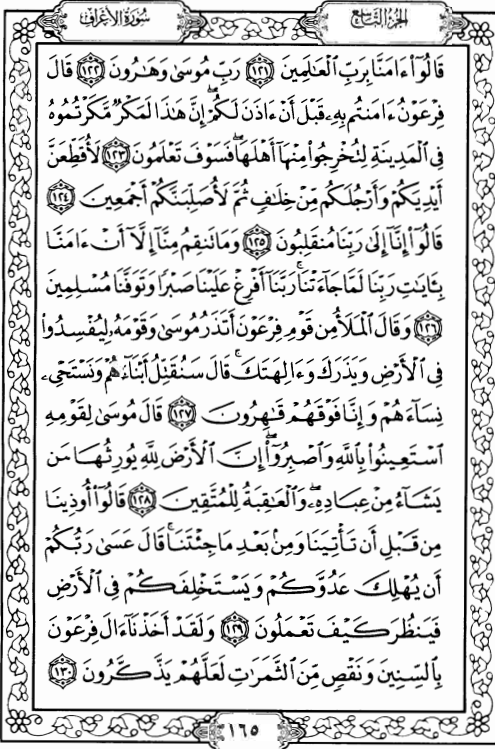

i thënë): “Hidhe shkopin tënd!” Kur qe, ai gëlltiste atë që kishin magjepsuar.

118. Atëherë u dëshmuua e vërteta dhe u zhduk ajo që kishin përgatitur.

119. Aty u mundën ata (*magjistarët dhe faraoni*) dhe u kthyen të poshtëruar.

120. E magjistarët u hodhën (*u përlulën*) në sexhde.

121. Dhe thanë: “Ne i besuam Zotit të gjithësisë,

122. Zotit të Musait dhe të Harunit!”

123. E faraoni tha: “I besuat atij (Musait) para se t’ju lejoja unë? Kjo është një dredhi që ju e përgatitët në qytet (Misir) për t’i dëbuar prej tij banorët e tij (kibtët), po më vonë do ta kuptoni (çka do t’ju gjejë).

124. Kam për t’ua prerë duartë dhe këmbët tërthorazi, pastaj të gjithë juve do t’ju gozhdoj.

125. Ata (që besuan) thanë: “S’ka dyshim, ne jemi të kthyer te Zoti ynë”.

126. Ti nuk hakmerresh ndaj nesh vetëm pse besuan në argumentet e Zotit tonë, pasi që na erdhën ata. Zoti ynë, na dhuro durim (për dënimin që do të na e bën faraoni) dhe na bën të vdesim myslimanë!”*

127. Të parët nga populli i faraonit thanë: “A do të lejosh Musain dhe popullin e tij të bëjnë përçarje në tokë dhe të braktisin ty dhe zotat e tu?” Ai (faraoni) tha: “Do t’ua mbysim djemtë e do t’i lëmë të gjalla gratë e tyre për shërbim, ne jemi dominues mbi ta”.

128. Popullit të vet Musai i tha: “Kërkoni ndihmë prej Allahut dhe kini durim. S’ka dyshim se toka është e Allahut, ia lë në trashëgim atij që do nga robtë e Tij, e ardhmja e lumtur është për të devotshmit.

129. Ata (populli i Musait) thanë: “Ne ishim të shtypur para se të na vije ti, e edhe pasi na erdhe”. Ai (Musai) tha: “Është shpresë se Allahu do ta shkatërrojë armikun tuaj (faraonin), e ju do t’ju bëjë ta zëvendësoni në këtë vend, e do t’ju shikojë se si ju veproni”.

130. (Për madhërinë e Zotit) Ne e provuam popullin e faraonit me skamje dhe me pakësim të frutave, në mënyrë që të marrin mësim.

* Prej ajetit 94 - 102 bëhet fjalë për masat ndëshkuese të cilat janë rrjedhojë e mospërfilljes së dispozitave dhe të porositve të Zotit. Sikur njerëzit të ishin besimtarë të sinqertë dhe të ruheshin nga punët e keqja, bereqeti i Zotit do t’u vinte nga qielli e nga toka. Masa ndëshkuese zakonisht vie befasi për të pasur ndikim më të madh te njerëzit që të kthehen ata në rrugë të drejtë. Kokëfortësia ndaj dispozitave të Zotit, është një shenjë dëshpëruese, nga e cila kuptohet se të tillët nuk do të gjejnë kurrë rrugën e vërtetë. Ruana Zot!

Kur u paraqit Musai, pejgamberi i dërguar prej Zotit, kërkoi prej faraonit t’ia lirojë beni israilët të shpërngulen prej Egjiptit. Beni israilët në Egjipt ishin prej kohës së Jusufit, ndërsa faraoni që i takonte popullit kipt, i mundonte dhe i torturonte pa masë.

Mrekullia e Musait ishte shkopi, i cili shndërrohej në gjarpër të madh (bollë) dhe dora e tij e djathtë e cila shkëlqente me dritë më të fortë se dielli. Gara e zhvilluar mes magjistarëve dhe Musait para publikut, thuhet se ka ngjarë në Aleksandrinë e Egjiptit.

131. Kur u vinte atyre e mira (*viti i begatshëm*), ata thonin: “Kjo është e (*mira*) jona thjesht”. E kur i godiste ndonjë e keqe, fatin e zi ia përshkruanin Musait dhe atyre (*besimtarëve*) që ishin me të. Veni re, fati i tyre është të Allahu (*e jo te Musai*), por shumica e tyre këtë nuk e dinin.

132. Ata thanë: “Me çfarëdo argumenti të na vijshë që me te të na magjepsësh (*largosh nga feja që kemi*), ne nuk do të besojmë ty”.

133. Atëherë (*për shkak të mohimit*) Ne lëshuam kundër tyre: vërshimin, karkalecat, rriqërat (*insekte dëmtuese*), bretkocat dhe gjakun, fakte të qarta njëra pas tjetrës, po ata mbanin kokëfortësi sepse ishin popull mëkatar.

134. Pasi që i gjeti belaja (*me ato masa dënimi*) ata thanë: „O Musa, lute për ne Zotin tënd me atë meritë që e ke (*si Pejgamber*), nëse na e largon dënimin ne do të pranojmë ty (*si të dërguar*) dhe do t'i lejojmë beni israilët bashkë me ty (*të shkoni ku të doni*).

135. E kur e larguam nga ata dënimin (*me lutjen e Musait*) për deri në një afat që do të arrinin, ata e thyen besën.

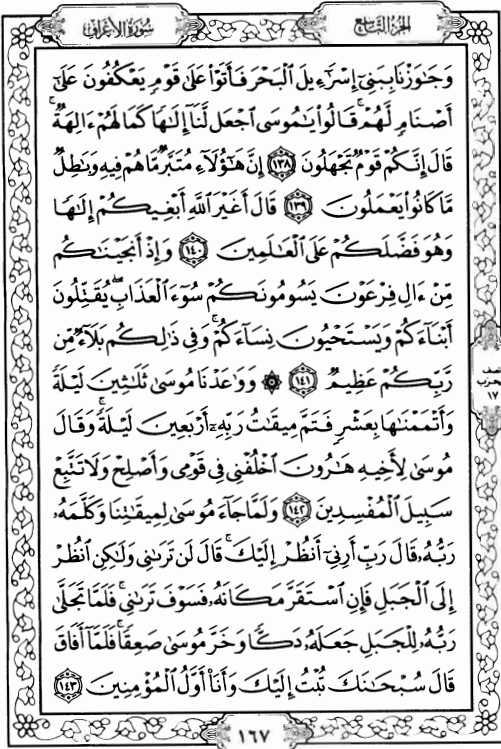
136. Atëherë ndërmorëm kundër tyre dhe i fundosëm në det, ngase përgënjeshtuan argumentet Tona dhe nuk kanë kokën për to.

137. E atij popullit që ishte i nënshtruar i trashëguam lindje e perëndim të tokës, që Ne e bekuam (*me të mira*), ndërsa për durimin që patën, u plotësua fjala më e mirë (*premtimi i vërtetë*) e Zotit ndaj beni israilve; rrënuam atë që bënte faraoni dhe populli i tij, si dhe atë që kishin ndërtuar ata.*

* Pasi që u vërtetua se Musai ishte i dërguari i Zotit dhe mrekullitë e tij asgjësuan trillimet e magjistarëve të faraonit, dhe pasi që magjistarët pranuan besimin e drejtë, parisë së popullit të faraonit i hyri frika, andaj e ngacmuan faraonin që të marrë masa të ashpra kundër beni israilve. Faraoni pat thënë se të gjithë meshkujt e tyre do t'i mbyste e gratë do t'i përdorte si shërbetore. Musai i kuptoi qëllimet e ndyra të faraonit andaj e porositi popullin e vet të jetë i qëndrueshëm, se ndihma e Zotit është me ta.

Faraonin dhe popullin e tij e dënoi Zoti me pesë lloj dënimesh, dhe gjithnjë fajin për ato dënime që i përjetonin, ia mveshnin Musait dhe besimtarëve. Më në fund, të lodhur prej skamjes, ata e lutën Musain të lutet te Zoti i madhërishtëm që t'ua largojë ato masa dënimi. Zoti ua largoi dënimin, por ata nuk e mbajtën besën dhe për atë shkak i fundosi në det, ndërsa beni israilët trashëguan begatitë e asaj toke.

138. Beni israilët i kaluam përtej detit, e ata u takuan me një popull që adhuronte do statuja të tyre, dhe thanë: “O Musa, na e bën edhe ne një zot (statujë) si zotët që i kanë ata (ai popull)”. Ai (Musai) tha: “Ju jeni popull që nuk dini”.

139. Vërtet, ai popull (që po adhuron idhuj) është i shkatërruar në atë (adhurim) dhe ajo që vepruan është e asgjësuar (s'ka dobi).

140. Musai tha: “Mos deshët, pos Allahut, të kërkoj për ju zot tjetër, kurse Ai ju vlerësoi mbi njerëzit e tjerë?”

141. Përkujtoni (o beni israil) kur Ai ju shpëtoi prej popullit të faraonit, që u shtroi më të keqin mundim, ua mbyti djemtë tuaj, ua la të gjalla gratë tuaja. E ju me këto ishit në sprovë të madhe nga Zoti juaj”.

142. Dhe Ne i caktuam Musait tridhjetë net (afatin për shpallje), e ato i plotësuam edhe me dhjetë dhe kështu u mbush afati për takim me Zotin e tij në katërdhjetë net. Ndërsa Musai vëllait të vet Harunit, i tha: “Më zëvendëso mua te populli im dhe rregullo, e mos shko rrugës së të këqinjve”.

143. E kur Musai erdhi në kohën që i caktuam dhe i foli Zoti i vet, ai tha: “Zoti im! Më mundëso pamjen tënde e të shikoj!” Ai (Zoti) i tha: “Ti nuk ke mundësi të më shohësh, por shiko kodrën, e nëse ajo qëndron në vendin e vet, ti do të më shohësh Mua. Kur u drejtua kah kodra, një pjesë e dritës nga Zoti i tij e bëri atë (Kodrën) thërmi, e Musait i ra të fikët. Kur erdhi në vete, tha: “E lartë është madhëria Jote, pendohem te Ti (për atë që kërkova), dhe unë jam i pari i besimtarëve!”

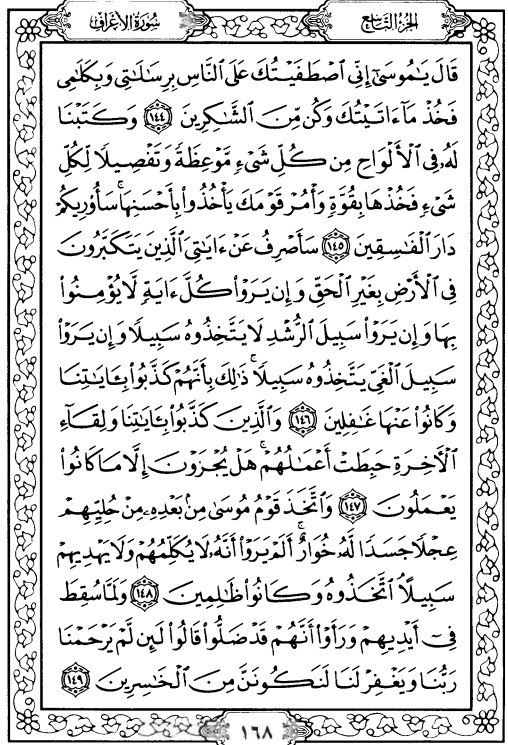
144. Ai (Allahu) tha: “O Musa, Unë të gradova ty mbi njerëzit me shpalljen Time dhe me të folurit Tim. Merr atë që të dhash dhe bëhu mirënjohës.

145. Dhe i përshkruam atij në pllaka çdo gjë (që i nevojitej), si këshillim dhe sqarim për secilin send. “Merri këto me seriozitet dhe urdhëroje popullin tënd që t’i përvetësojnë më të mirat e tyre (dispozitat me shpërblim më të madh). Unë do t’ua tregoj vendbanimin e mëkatarëve.

146. Unë do t’i zbraps nga argumentet e Mia ata të cilët pa pasur të drejtë bëjnë kryelartësi në tokë, të cilët edhe nëse shohin çdo argument nuk besojnë, dhe nëse shohin udhën e shpëtimit, nuk e marrin atë rrugë, nëse e shohin rrugën e gabuar atë e marrin rrugë. Këtë (këtë verbërim të tyre), ngase ata i konsideruan të rreme faktet Tona dhe ngase i lanë pas dore ato.

147. Ata të cilët i mohuan argumentet Tona dhe takimin në ditën e botës së ardhshme, ata asgjësuan veprat e tyre. A shpërblehen ata (me thevab ose me dënim) sipas asaj si kanë vepruar.

148. Populli i Musait, pas tij (kur ai shkoi në kodrën Tur për pranimin e shpalljes) e mbaroi nga stolitë e tyre një

figurë viçi që kishte britmë (Pallte). A nuk e shihnin ata se ai nuk ju fliste as nuk i udhëzonte në ndonjë rrugë të drejtë. E morën atë (e adhuruan si idhull viçin), e ishin të padrejtë ndaj vetes së tyre.

149. E kur në duart e tyre u thye (ajo vepër e shëmtuar u përdan) dhe e kuptuan se me të vërtetë kanë gabuar thanë: “Nëse nuk na mëshiron Zoti ynë dhe nuk na e falë gabimin, ne pa dyshim do të jemi nga më të dëshpruarit.*

* Pasi që Zoti i shpëtoi beni israilët prej torturave të faraonit, ua mundësoi kalimin përtej detit, ata hasën një popull që adhuronte statuja - idhuj, e duke mos ditur për pasojat e një adhurimi të tillë, menduan se do të ishte mirë që edhe ata ta kenë ndonjë idhull përmes të cilit do t’i luteshin Zotit. Musai që ishte sikurse edhe pejgamberët e tjerë kundër idhujtarisë, i qortoi ashpër.

Musai i kishte premtuar popullit të vet, duke qenë ende në Egjipt, se nëse Allahu e shkatërron faraonin, do t’u sillte një libër prej Zotit, sipas të cilit do të orientoheshin. Kur u shkatërrua faraoni, Musai e luti Zotin për atë libër. Ai i tha të përgatitet tridhjetë ditë (të agjërojë) e ia shtoi edhe dhjetë, ashtu që pas katërdhjetë ditësh Musai shkoi në vendin e caktuar për të pranuar shpalljen.

150. E kur u kthye Musai shumë i hidhëruar te populli i vet, tha: “Sa keq më paskeni zëvendësuar pas shkuarjes sime! A e ngutët (pritjen) urdhërin e Zotit tuaj? I hodhi pllakat dhe e zuri për (flokë) koke vëllain e vet duke e tërhequr kah vetja”. Ai (vëllai Harun) tha: “O bir i nënës sime,

populli më mundi dhe gati më mbyti, mos më konsidero mua me njerëzit mizorë”.

151. (Musai) Tha: “Zoti im, më falë mua dhe e falë vëllain tim dhe na dhuro mëshirën Tënde, se Ti je mëshirues i mëshiruesve.

152. Nuk ka dyshim se ata që adhuroan vëçin ka për t'i përfshirë përbuzja nga Zoti i tyre dhe nënçmimi në jetën e dynjasë. Kështu, i shpërblejmë (me dënim) trilluesit e rrenës.

153. E ata që bënë vepra të këqia e pastaj u penduan pas atyre, dhe besuan singërisht, Zoti yt ua falë gabimet dhe është mëshirues pas tij (pas pendimit të tyre).

154. E kur iu ndalë hidhërimi Musait, ai mori pllakat (që pat hedhur), e në tekstin e tyre ishin (shënuar) udhëzime e mëshirë për ata që kanë frikë ndaj Zotit të tyre.

155. Musai zgjodhi nga populli i vet shtatëdhjetë veta për kohën që Ne i caktuan takimin. E pasi që i kapi ata dridhja (e tokës), ai tha: “Zoti im!, sikur të kishe dashur Ti, i kishe zhdukur më parë ata dhe mua. A po na zhduk për atë që bënë të marrët nga ne? Kjo është vetëm sprovë e Jotja, që me të e bën të humbur atë që do, dhe e vë në rrugë të drejtë atë që do. Ti je mbrojtësi ynë, pra falna e mëshirona, se Ti je më i miri që falë (gabimet).

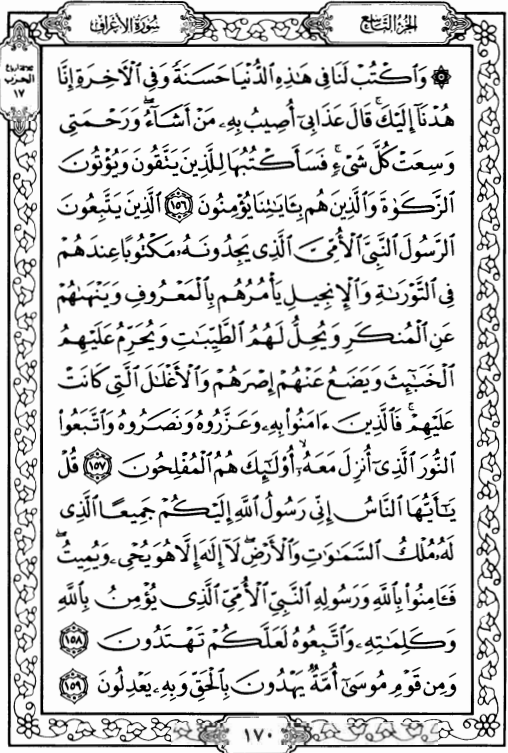
Kur i foli Zoti Musait pa kurrfarë ndërmjetësimi, Musai u kënaq, e kur e rëmbeu dashuria për ta parë drejtpërsëdrejti Zotin, u mashtrua dhe e kërkoi atë. Zoti i tha se konstrukti i përbërjes së njeriut në këtë botë, s'ka fuqi ta përjetojë shikimin ndaj Madhërisë së Tij, mandej i tha: Unë po paraqitem me një pjesë të dritës Sime, një genieje më të fuqishme se ti - kodrës, e nëse ajo përjeton dritën Time, edhe ti do të më shohësh. Kur Zoti lëshoi një pjesë të vogël të dritës së Vet ndaj kodrës, ajo u copëtua dhe u rrafshua e Musait i ra të fikët. Kur erdhi në vete kërkoi falje prej Zotit për kërkesën e pakuptimtë. Zotin do ta shohin besimtarët në xhennet.

Derisa Musai ishte në Mikat duke pranuar shpalljen, Tevratin, një farë Samirij e konstruktoi nga ari dhe argjendi një figurë si viç dhe popullit i dukej se po pallte si viçi dhe fillun ta adhurojnë atë. Kur e kuptuan gabimin e bërë, kërkuan falje prej Zotit.

156. Dhe cakto për ne (*jetë*) të mirë në dynja dhe të mirë në botën tjetër, pse vërtet jemi kthyer kah Ti. Ai (*Zoti*) tha: “Dënimi im është ai me të cilin e godas cilin dua, e mëshira Ime ka përfshirë secilin send. Atë (*Mëshirën*) do ta caktoj për ata të cilët ruhen (*mëkateve*), e japin zeqatin dhe për ata që argumentet tona i besojnë.

157. Që pranojnë të dërguarin (*Muhammedin*), Pejgamberin arab, (që nuk shkruan as nuk lexon), të cilin e gjejnë të cilësuar (të përshkruar me virtytet e tij), te ata në Tevrat dhe në Inxhil, e që i urdhëron ata për çdo të mirë dhe i ndalon nga çdo e keqe, u lejon ushqimet e këndshme dhe u ndalon ato të pakëndëshmet, dhe heq nga ata barrën e rëndë të tyre dhe prangat që ishin mbi ta. Pra, ata të cilët e besojnë atë, e ndërtojnë dhe e ndihmojnë, veprojnë me dritën që iu zbrit me të, të tillët janë të shpëtuarit.

158. Thuaj (*Muhammed*): “O ju njerëz! Unë jam i dërguari i Allahut te të gjithë ju. Allahut që vetëm i Tij është sundimi i qiejve e i tokës, s’ka të adhuruar tjetër pos Tij; Ai jep jetë dhe Ai jep vdekje, pra besoni Allahun dhe të dërguarin e Tij, pejgamberin e

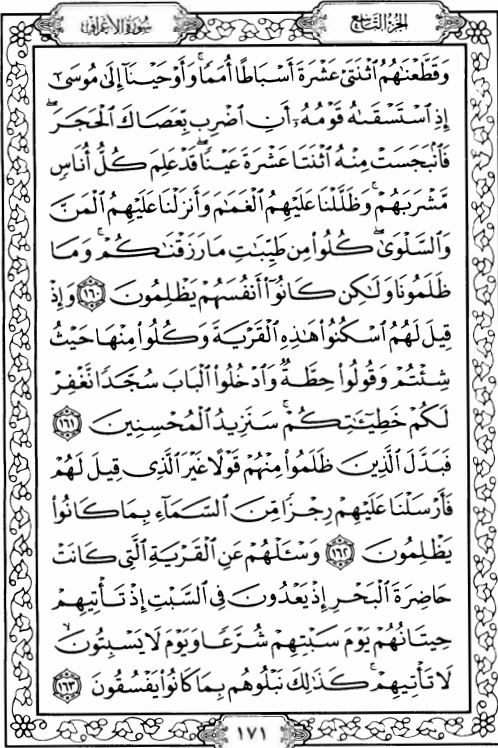
pashkolluar, që beson Allahun dhe shpalljet e Tij, ndiqnie rrugën e tij që ta gjeni të vërtetën.*

159. Edhe prej popullit të Musait që një grup që udhëzoi drejt dhe iu përmbajt asaj (*drejtësisë*).

* Kur u kthye Musai prej Mikatit e gjeti popullin e vet që e kishin rrethuar vëçin dhe e adhuronin. I hidhëruar pa masë, i hodhi pllakat, e të vëllain e vet Harunin e kapi për flokë dhe e shkundi pse kishte lejuar një gjë të tillë, mirëpo pasi e kuptoi se Haruni nuk kishte kurrfarë faji, Musai u pendua dhe kërkoi falje prej Zotit.

Musai zgjodhi shtatëdhjetë burra të cilët nuk kishin adhuruar vëçin, dhe së bashku me ta shkoi në vendin e caktuar prej Zotit, e për t’i kërkuar falje për adhurimin e bërë ndaj vëçit. Mirëpo, edhe ata gabuan, kërkuan ta shohin Zotin, andaj i kapi dënimi i përmendur.

Kur’ani e përmend shumë shpesh mëshirën e Zotit e cila përfshin të gjithë ata që edhe pas gabimit të tyre do t’i përfshijë nëse pendohen. Pra, edhe beni israilët që adhuruan vëçin, por me kusht që të besojnë edhe Pejgamberin e fundit, Muhammedin. Fjala “ummijn” si atribut i Muhammedit, jep për të kuptuar se ai i takonte një populli të pashkolluar, arabëve etnikisht të pastër. Muhammedi ishte Pejgamber i dërguar për të gjithë njerëzit dhe për të gjitha kohët e kësaj jete.

160. Ne i ndamë ata (popullin e Musait) në dymbëdhjetë grupe fisesh, e kur Musait i kërkoi ujë populli i vet, Ne

e udhëzuan (duke i thënë): “Bjeri me shkopin tënd gurit” (ai i ra) dhe prej tij (gurit) gufuan dymbëdhjetë kroje, ashtu që secili grup e dinte kroin e vet. Ne bëmë që retë t’u bëjnë hije atyre dhe u sollëm rrëshirë dhe shkurtëza (dhe u thamë): “Hani nga të mirat me të cilat ju dhuruam!” (e pse ishin përbuzës). Ata nuk na dëmtuan Ne, por e dëmtuan vetveten e tyre (ngase u dënuan).

161. (përkujto edhe këtë) Kur atyre iu tha: “Banoni në këtë fshat (vendbanim) dhe hani nga (frutat e tij) kah të doni e thuani: “Falje” dhe në derë hyni të përlulur, se Ne do t’u falim mëkatet tuaja dhe do t’ua shtojmë edhe më punëmirëve!”

162. E ata prej tyre që ishin mizorë ndryshuan fjalë tjetër nga ajo që iu kishte thënë, atëherë Ne zbritëm kundër tyre një dënim nga qielli për shkak se ishin zullumqarë.

163. Dhe pyeti ti (Muhammed) për fshatin që ishte në breg të detit e ata e shkëlën rendin e të shtunës (që e kishin të ndaluar gjuajtjen e peshqve), kur në të shtunën e tyre peshqit u vinin sheshazi mbi ujë, e në ditën që nuk festonin të shtunën nuk u vinin. Ja, kështu i sprovuam ata ngase ishin mëkatarë.

164. Dhe kur një grup prej tyre thanë: “Përse këshilloni një popull që Allahu do ta shkatërrtojë ose dënojë me një dënim të ashpër?” Thanë (këshilluesit): “Arsyetim para Zotit tuaj dhe me shpresë që t’u largohen gabimeve”.

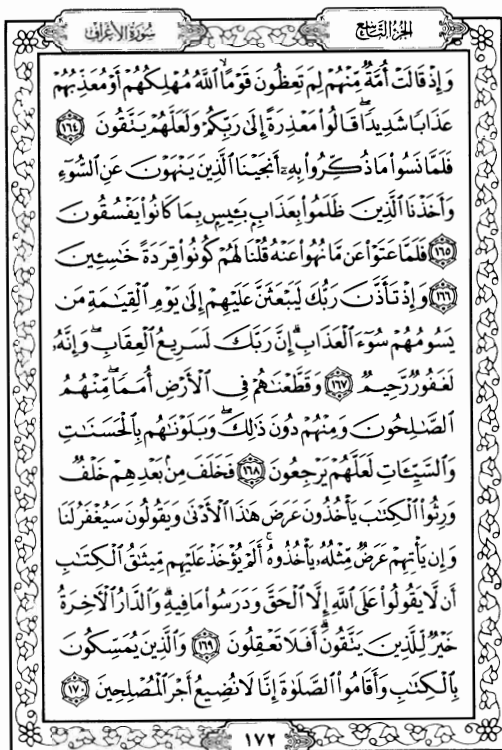
165. E kur praktisën atë për të cilën ishin këshilluar, Ne i shpëtuam ata që pengonin nga të këqijat, ndërsa ata që kundërshtuan i kapëm me një dënim të fortë, ngase ishin të shfrenuar.

166. E kur ata tejkaluan me arogancë të hapët, nga ajo që ishin të ndaluar, Ne i shndërruam në majmunë të përbuzur.

167. Përkujto (o i dërguar) kur Zoti Yt shpalli qartas se mbi ta do të vë, deri në ditën e kijametit, sundimin e ndonjë që ka për t’ua shijuar atyre mundimin më të shëmtuar. Vërtet Zoti Yt ndërmerr shpejt dënimin, Ai edhe falë e mëshiron shumë.

168. Ne i shpërndamë ata në grupe nëpër tokë; prej tyre ka të mirë, por edhe, jo të tillë. Ne i provuam me të mira e me të këqia, në mënyrë që të tërhiqen nga e keqja.

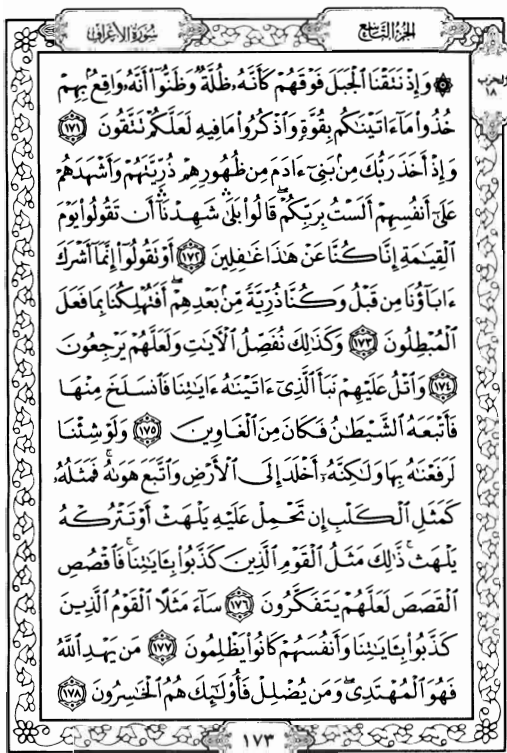
169. E pas tyre erdhi brezi që trashëgoi librin. Këta merrnin mjete të pavlerë të kësaj bote (lakmues që nuk dallonin të mirën a të keqen) e thonin: “Do të na

bëhet falje”, ndërsa, po t’u vijë atyre diç si ajo, e merrnin atë përsëri. A nuk është marrë prej tyre zotimi në librin (Tevratin) se nuk do të thonë ndaj Allahut tjetër pos të vërtetës dhe ata e dinin mirë se ç’ka në të (libër). Po, a nuk u kuptoni se bota tjetër është më e mirë (se ajo çka merrnin ju) për ata që ruhen.

170. Po atyre që i përmbahen librit dhe e falin namazin, Ne nuk u humbim shpërblimin të të mirëve.*

* Zoti xh. sh. i tregon Muhammedit për të kaluarën e jehudive, për të mos u brengosur për kokëfortësinë e tyre ndaj tij dhe ndaj Kur’anit. I tregon se si i ndau në dymbëdhjetë grupe të udhëhequra prej një prijësi, e për t’ia lehtësuar punën Musait, se si i furnizoi me ujë, u solli re që u bënin hije, i ushqeu me kompot e mish shkurtëzash. Të gjitha këto kur ishin të humbur në shkretëtirë. Edhe pas të gjithë atyre të mirave, ata nuk respektuan urdhërin e Zotit, andaj i dënoi me dënime të llojllojshme, por më në fund e për shkak të kryeneqësisë së tyre, Zoti vendosi të ushtrojë kundër tyre dënim të përjetshëm përmes popujve të tjerë, të cilët do t’i nënshtrojnë e nënçmojnë deri në kijamet.

171. Përkujto kur ngritëm kodrën mbi ta si re, e ata menduan se ajo do të bie mbi ta. (Ne u thamë): Merrni këtë që u dhamë me kujdes dhe përkujtoni ç'keni në të, e të ndaleni nga ajo që është e ndaluar.

172. Përkujto kur Zoti Yt nxori nga

shpina e bijve të Ademit pasardhësit e tyre dhe i bëri dëshmues të vetes së tyre (duke u thënë): “A nuk jam Zoti juaj?” Ata thanë: “Po, dëshmuam!” Të mos thoni në ditën e kijametit: “Ne nga ky (dëshmim) ishim të panjohur.

173. Ose të mos thoni: “Prindërit tanë më parë ishin idhujtarë, e ne ishim pasardhës të tyre. A do të na shkatërrosh ne për atë që bënë ata asgjësues të së vërtetës?”

174. Po kështu u sqarojmë argumentet, që ata të kthehen nga e gabuarja në të vërtetën.

175. Dhe lexoju atyre tregimin e atij që i patëm dhënë dituritë Tona, ndërsa ai u zhvesh prej tyre dhe atëherë atë e shoqëroi shejtani dhe kështu ai u bë prej të humburëve.

176. E sikur të donim Ne, do ta ngrisnim lartë me atë (dituri), por ai nuk iu largua tokës (dynjasë) dhe shkoi pas epshit të vet. Shembulli i tij është si ai i qenit, të cilin nëse e përzë ai e nxjerr gjuhën, po edhe nëse nuk e përzë, ai sërish e nxjerr gjuhën. Ky është shembulli i atyre që i konsideruan të rreme argumentet Tona. Ti rrëfe tregimet (ymetit tënd) në mënyrë që ata të mendojnë.

177. Shembulli i keq është populli, që përgënjeshtroi faktet Tona dhe e dëmtoi vetveten.

178. Atë që Allahu e udhëzon, ai është në rrugë të drejtë, e atë që e humb, ata janë të dëshpruarit.

179. Ne krijuam shumë nga xhinët e njerëzit për xhehenem. Ata kanë zemra që me to nuk kuptojnë, ata kanë sy që me ta nuk shohin dhe ata kanë veshë që me ta nuk dëgjojnë. Ata janë si kafshët, bile edhe më të humbur, të tillë janë ata të marrët.

180. Allahu ka emrat më të mirë, andaj Atë thirrnie me ata e hiqni nga ata që bëjnë shtrembërimë me emrat e Tij. Ata kanë për t'u shpërblyer (me dënim) për veprimet e tyre.

181. E ndër ata që krijuam Ne, ka njerëz që udhëzojnë në të drejtën e edhe veprojnë me të.

182. Ndërsa ata që i konsideruan të rreme argumentet Tona, Ne do t'i shpiejmë në humbje në mënyrë graduale kah nuk e kuptojnë ata.

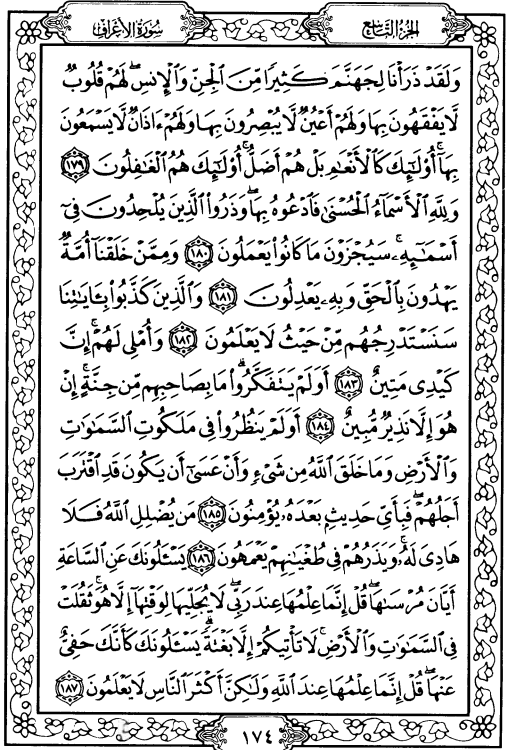
183. Mirëpo, atyre u jap afat, se kapja (dënimi) Ime është e fortë.

184. A nuk menduan ata se ai bashkëkohaniku i tyre (Muhammedi) nuk ka farë çmendurie, ai është vetëm qortues i hapët.

185. A nuk vështruan ata me vëmendje pushtetin e madh në qiej e në tokë dhe në çka krijoi Allahu prej sendeve, e edhe në atë se ndoshta u është afruar afati i tyre i vdekjes. Atëherë, cilës bisedë pos kësaj (Kur'anit) do t'i besojnë?

186. Për atë që Allahu e la në humbje, s'do të ketë udhëzues, dhe ata do t'i lë të bredhin në vrazhdësinë e tyre.*

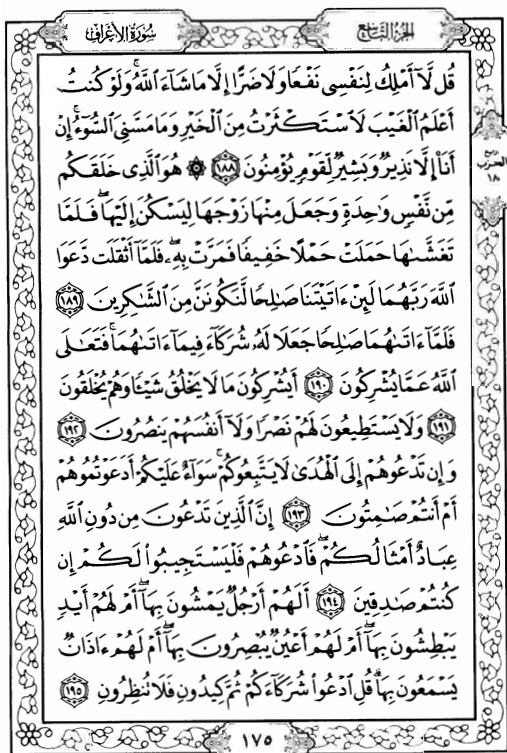
187. Të pyesin ty (Muhammed) për çastin (katastrofën e përgjithshme) se kur do të ndodhë ai. Thuaj: "Atë e di vetëm

Zoti im, kohën e tij nuk mund ta zbulojë kush pos Tij (e sjell kijametin pa e hetuar asnjë nga krijesat.) Çështja e tij (se kur do të ndodhë) është preokupim i rëndë (për krijesat) në qiej e në tokë. Ai (katastrofa) nuk ju vjen ndryshe, vetëm befas. Të pyesin ty sikur ti di për të. Thuaj: "Për të di vetëm Allahu, por shumica e njerëzve nuk e dinë (pse është e fshehtë)".

* Për marrjen e dëshmisë së besimit në Zotin xh.sh., ka mendime të ndryshme. Disa janë të mendimit se nga palca e kurritiz të Ademit, Zoti nxori të gjithë pasardhësit e tij që ishin si grimca atomi dhe mori prej tyre zotimin e besimit. Të tjerët janë të mendimit se i përgatiti me të menduar e të kuptuar, ua parashtrioi faktet mbi atë se Ai është i vetmi krijues, e kjo do të thotë sikur t'ua kishte prezentuar Vetën dhe sikur ata të kishin vërtetuar. Të mendimit të parë janë thujtse të gjithë muhadithinët - tradicionalistët, nga se ekzistojnë shumë hadithe që vërtetojnë për të. Më së miri është që çështja t'i lihet Zotit.

Rrefimi rreth atij dijetarit që u largua nga e vërteta u dhon pas epsheve e dëshirave të kësaj bote, shembulli i krahiasimit për të me qenin, është vërejtja më e ashpër për ulemanë që jepen pas dynjasë dhe dëshirave të eposhit.

një barrë të lehtë dhe ashtu vazhdoi me të, e kur u bë e rëndë, ata të dy lutën Allahun, Zotin e tyre: “Nëse na jep një (fëmijë) të mirë (pa të meta), ne do të jemi falënderues ndaj Teje”.

190. Pasi që atyre të dyve ju dha (fëmijë) të mirë, ata (fëmijë pasardhës) i përshkruan shokë në atë që iu dha. I pastër është Allahu nga ajo që ia përshkruajnë.

191. A i përshkruajnë shok atë çka nuk mund të krijojë asnjë send, e ata (idhujt) vetë janë të krijuar.

192. Ata (idhujt) nuk mund t’ju sjellin atyre ndonjë ndihmë e as veten e tyre ta ndihmojnë.

193. Dhe, edhe nëse i thirrni për t’i udhëzuar, ata nuk ju përgjigjen, për ju është njëjtë, i thirrët ata ose heshtët.

194. S’ka dyshim se ata që po i adhuroni ju pos Allahut, janë të krijuar sikur ju (njerëzit janë më të përsosur). Thirrni pra ata, e le t’ju përgjigjen juve nëse thuani të vërtetën.

195. A kanë ata (idhujt) këmbë të ecin me to, a kanë duar të rrembejnë me to, a kanë sy të shohin me ta, a kanë veshë të dëgjojnë me ta? Thuaj: “Thirrni shokët (zotat) tuaj e thurri kurtha për mua e mos pritni”.

188. Thuaj: ‘Unë nuk kam në dorë për veten time as ndonjë dobi, as ndonjë dëm, pos çka do Allahu. Sikur ta dija të fshehtën, do të shumoja për vete të dobishmet, e nuk do të më prekte gjë e keqe. Unë nuk jam tjetër vetëm se qortues dhe përgëzues për njerëzit që besojnë.

189. Ai (Allahu) është Ai që ju krijoi prej një vete, e prej saj, krijoi palën e saj për t’u qetësuar pranë saj, kur e mbuloi ai (mashkulli) atë (gruan), ajo u ngarkua me

Njerëzit që nuk e angazhojnë aftësinë e tyre mendore e shpirtërore për të gjetur të vërtetën, si duket janë të gatuar për xhehenem.

Emrat e Allahut janë më të mirët, andaj Allahun duhet thirrur me emrat e Tij, që thuhet se janë të shumtë dhe duhet përkujtuar domethënien e tyre kur përmenden. Kur’ani përmend se Zoti ka emra të mirë në katër vende: në këtë, në kaptinën Isra, në Taha dhe në El Hashru.

Po edhe pse pati dhe ka njerëz që e shtrembërojnë të vërtetën, Kur’ani jep shenjë e gjithnjë do të ketë njerëz që e thonë e veprojnë më të vërtetën. Pejgamberi paska thënë: “Një grup nga ymmeti im do të jetë vazhdimisht në të vërtetën, nuk mund t’i luhasin ata nga e vërteta, as kundërshtarët, as nënçmuesit, ashtu të vendosur do ta presin kijametin”. (Sahihajn).

196. Mbrojtësi i im është Allahu që zbriti librin. Ai kujdeset për të mirët.

197. E ata që ju i lutni pos Tij, ata nuk kanë mundësi për ndihmë ndaj jush e as veten ta ndihmojnë.

198. Dhe nëse i thirrni për udhëzim, nuk dëgjojnë, e të duken se po të shikojnë ty, po ata nuk shohin.*

199. Ti (Muhammed) merre të lehtë, urdhëro për mirë dhe hiq prej të padijshmëve.

200. E nëse të godet shejtani me ndonjë vesvese, ti kërkoh strehim te Allahu, sepse vërtet Ai dëgjon e di.

201. Vërtet, ata që janë të ruajtur, kur i prek ndonjë iluzion nga djalli, ata përkujtajnë (Allahun), dhe atëherë shohin (të vërtetën).

202. E vëllezërit e tyre (jo të ruajturit) i përkrain (shejtanët) për në humbje dhe nuk u ndahen.

203. Dhe, kur ti nuk u sjell atyre ndonjë mrekulli (që e kërkojnë) thonë: "Përse ti nuk e trillove vetë?" Thuaj: "Unë (nuk trilloj) i përmbahem vetëm asaj që më shpallet nga Zoti im, ky (Kur'ani) është argument (me të cilin ndriçohen zemrat) nga Zoti juaj, është udhërrëfyes dhe mëshirë për popullin që beson.

204. Kur lexohet Kur'ani, ju dëgjonie atë (me vëmendje) dhe heshtni, në mënyrë që të fitoni mëshirë.

205. Ti përmende Zotin tënd në vete (heshtas), me respekt e me dro, jo me shprehje të larta, (përmende) në mëngjes e në mbrëmje dhe mos u bërë prej atyre që

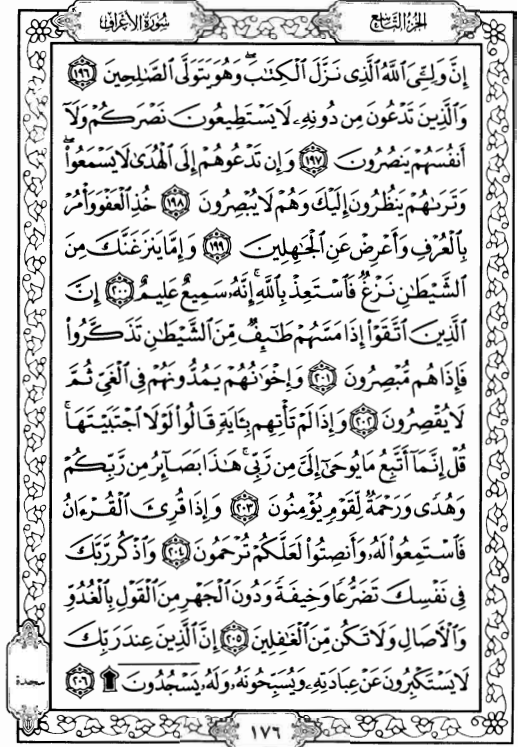
* Çështja e përfundimit të jetës së kësaj ekzistence, është enigmë për të gjitha krijesat, duke përfshirë edhe pejgamberët e edhe melaiket. Ai do të vijë befaz, andaj çdo parashikim është vetëm supozim.

Pejgamberi, me urdhërin e Zotit e shpreh qartë aftësinë e njeriut për sendet e fshehta, pra është çudi se si disa njerëz ende mashtrohen e shpresojnë se fati i tyre është në dorë të ndonjë tjetri pos Zotit.

Në kaptinën En Nisae është theksuar krijimi i Ademit, i shoqës së tij dhe i pasardhësve. Këtu përmendet se si në ditët e para të shtatzënisë barra është aq e lehtë sa nuk hetohet, por gradualisht rëndohet dhe atëherë prindërit fillojnë të interesohen për pasardhësin e tyre, e veçanërisht për shëndetin e tij pa të meta. E udhës është që njerëzit të falënderojnë Allahun për dhuratën e tillë. Mirëpo, shumë njerëz e harrojnë të mirën dhe nuk respektojnë udhëzimet e Krijuesit të tyre, e madje edhe i falënderohen dikujt tjetër.

Disa mufesirinë shkuan kah ajo se me burr e grua në këtë ajet është fjala për Ademin e Havën, madje sollën edhe disa hadithe, por jo aq të besueshme. Si duket më i drejtë është mendimi se këtu është fjala për çdo bashkëshortësi, prej Ademit e deri në kijamet, ngase në fund të ajetit thuhet: "I lartë është Allahu nga ajo që i shoqërojnë", e shoqërojnë është shumë, që do të thotë se nuk është fjala për dyjësi të posaçme, por për të gjitha dyjësitë bashkëshortore (gift bashkëshortore).

** I porositur prej Zotit, Pejgamberi gjithnjë ka shkuar kah lehtësimi, e shokëve ju thoshte:

nuk kanë kujdes.

206. S'ka dyshim se ata që janë pranë (afër) Zotit tënd (melekët) nuk tërhiqen nga adhurimi ndaj Tij nga mendjemadhësia, Atë e madhërojnë dhe vetëm Atij i bëjnë sexhde.*